

ДАМЯН ДАМЯНОВ

КЪСНО

chitanka.info

*Защо си тук сега, едва сега?
Защо чак днес със погледа си, с тоя,
със който някога пропъди ме така,
че аз с години бягах, цял — тъга,
се сещам да ми кажешж: „Аз съм твоя!“
Защо чак днес, кажи, защо чак днес
се сещаш пак за любовта ми стара?
Тя бе до теб, но ти с нехаен жест
вместо в сърцето си да я поканиши — „влез!“,
вратата и затръшна с толкоз ярост.
Тогаз бе лято... С думи и снага
и аз бях ленет. Ти бе също лятна.
Сега е вече есен. Закога?
Не миждаш ли — наблизо е снега.
До теб. До мен. И пътя към вратата
полека-лека ще затрупа той.
И с него — нас. И двамата. До пояс.
Защо едва сега си тук? Защо? Защо?
И да си моя днес, не съм аз твой.
Снегът е мой. И преспата му — моя.
Ах, късно си се сетила. И път
отдавна помежду ни няма.
Кога му беше времето, светът
гореше в зной. Днес иде с бяс снегът.
Преди да ни е скрил той, скрий се...
Късно!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.